

Презъ деня носорогътъ предпочита да спи или да се кара съ събратята си, ако сж по нѣколко заедно. Къмъ 4 часа, когато тежката африканска жега стане непоносима, носорогътъ почувствува нужда за вода и бавно — лениво се отправя за най-близкия водопой. По пжтя си, както свинитѣ, каквото намѣри, все яде. Следъ като се напие вода, обича да се търкаля въ калнитѣ локви, или започва борба съ нѣкой противникъ.

Щомъ като се стъмни, носорозитѣ се втурватъ въ непрестанни и неуморни скитосвания, грухтятъ, крѣщятъ и често вдигатъ такъвъ шумъ, че се чуватъ отъ далече. — Въ една лунна ношъ наблюдавахме два носорога, които се борѣха, вѣроятно, за завладяване на една тѣхна „красавица“, която стоеше наблизо до тѣхъ.

Двата съперника бѣха посочили рогъ срещу рогъ, грухтѣха, въртѣха се въ кръгове и се готвѣха за ударъ, единъ срещу другъ.

Но, за наша изненада, носорозитѣ не пристъпваха къмъ атака, а само вдигаха шумъ и облакъ отъ прахъ около себе си, като съ това ни принуждаваха да чакаме края на битката имъ, въ едно особено напрегнато състояние, което доста ни измори.

Макаръ и да не бѣхме специалисти ловци на носорози, но дългото преследване на тѣзи интересни животни, за да правимъ снимки за нашия филмъ, ни пристрасти къмъ тѣхъ; особено се настървиха, въпрѣки всичката оластность, да ловатъ носорози нашитѣ черни носачи. Тѣ често ни излѣгваха, че ужъ сж видѣли наоколо носорози, само и само да ни накаратъ да тръгнемъ. А веднажъ тръгнаха, все ще има плячка и лакомство за ненаситнитѣ ни водачи — туземцитѣ, на които бѣше много вкусно месото на убититѣ носорози.

Хипопотамъ (рѣченъ конь)

Когатъ пжтешественикътъ навлиза въ вжтрешността на Африка, бива изненаданъ отъ всичко каквото срѣща: и човѣци, и растения, и животни — всичко е така особено, така чудно, като че е отъ